

Adı-Soyadı: Mine FARUK

Tel: 05531031670

Ardahan yatılı Kız Kur'an Kursu.

Yıl, 1921'di. 20 Şubat Pazar günüydü, İstiklal marşını yazdığında Mehmet Akif Ersoy. Ulu ve yüce olan o Türk milleti için millî bir marş yazma yarışmasından dolayı yazmıştı İstiklal Marşı'nı. Kendisinde kalem ve mürekkep bitmişti. Tırnaklarıyla kazıya kazıya yazdı İstiklal Marşı'nı. Yazarken gökyüzündeki kartallardan ve yeryüzündeki kurtlardan ilham almıştı. Aslan gibi cesur, şahin gibi gözü pek olan Mehmetçiklerimiz için yazmıştı.

Aslında işin ucunda para olduğu için Mehmet Akif Ersoy, bu yarışmaya katılmak istememişti. Sonuçta o bir vatan göreviydi. Para karşılığında o yüce vatan için millî marş yazamazdı. Fakat ısrarlar sonucunda ve ödülün bağışlanması şartıyla kabul etmişti. Yazdı millî marşımızı, yazdı İstiklal Marşı'nı. On kıta olan ve "Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" ile başlayan o İstiklal marşı, 12 Mart 1921 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından resmi marşımız olarak kabul edildi. Böylece Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi milli marşı oldu.

Mehmet Akif Ersoy, 27 Aralık 1936 yılında İstanbul'da gözlerini kapattı. Kendisi bu dünyadan göçmüş olsa da bize bir miras bırakmıştı. Bir özgürlük hikayesinin, bir istiklal mücadelesinin simgesi ve kutsal bir direnişten kalan o değerli topraklarımızı hatırlatan İstiklal Marşı'mızı bırakmıştı.

Hiçbir zaman unutmamak şehitlerimizi. Unutmamak vatana kirli ellerini uzatan hainleri. Unutmamak şehitlerimizin, gazilerimizin canları pahasına verdikleri mücadeleleri. Sadece onların değil, aynı zamanda bu vatanın evladı olan herkesin mücadelesini unutmamak.

Unutmamak Allah'a ısmarlayarak savaşa oğlunu uğurlayan o hüzünlü anaları. Her gün oğlunun şehadet haberini almamak için dua eden o anaları. O anlar, vatan için bu acıya katlanıyordu. Hep içlerinden her ne olursa olsun "vatan sağ olsun" diyorlardı. Sonuçta o Mehmetçikler, düşmana karşı sert, acımasız ve cesur olsalar da onlar da ana kuzularıydı. Onlar annelerinin, en değerlileriydi. Göz bebekleriydi. Unutmamak Mehmetçiğini savaşa uğurlayıp göz yaşları içinde bekleyen o sabırlı kadınları. Unutmamak her gün babasının gelmesini bekleyen o çocukları. Baba özlemiyle ölüp tutuşan o çocukları. Sonrasın da büyüncü onlar da babaları gibi savaşa gidiyorlardı. Unutmamak kurtuluş savaşında orduya erzak götüren çocukları. O çocuklar; okullarını, eğitimlerini bırakmıştı. Ailelerini bırakmıştı. Yatak çarşaflarından çuval yapmışlardı. Evde ne var ne yok o çuvalara koymuşlardı. Bunları unutmak mümkün mü?

Unutmamak, unutmayacağız, unutturmayacağız.

Her ne olursa olsun canımızın pahasına koruyacağız bu toprakları, koruyacağız bu cennet vatani.

Mehmet Akif Ersoy'un da dediği gibi "Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatani".

Kimselere vermeyeceğiz, ilelebet koruyacağız.